

Tjugoförsta söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Tjugoförsta söndagen i Treenighetstid

Andlig försumlighet – Bröllopsgästernas söndag

Jes. 55:1-9; Ef. 4:17-24; Matt. 22:1-14; Ps 119:1, 153-160

”Böj ert öra hit och kom till mig! Hör, så får er själ leva!”¹

Denna rad ur Jesaja är så vacker. Böj dig hit; luta dig åt mitt håll. Sträck dig mot mig; kom till mig. Som växten strävar mot ljuset, mot fulländning och blom. Som ett barn sträcker sig efter tryggheten, sträcker vi växande oss till Gud Fadern.

”Böj ert öra hit och kom till mig! Hör, så får er själ leva!”²

Denna rad säger samtidigt så mycket; ja den är kärnan hos profeterna. De säger, redan då det uttalades: Lyssna, Han skall komma med försoning. Jesaja säger: Böj er inför Ordet, lyssna på Herren Jesus Kristus, så skall du få evigt liv.

Han fortsätter: ”Hör på, alla ni som törstar, kom hit till vattnet, och ni som inte har pengar, kom hit och köp säd och ät. Ja, kom hit och köp säd utan pengar och för intet både vin och mjölk.”³

Han pekar på törstande, hungrande och vilsna; på hur väg skall finnas, människor mättas och räddas utan att det kostar pengar.

Men han frågar också, liksom förundrat:

”Varför ger ni ut pengar för det som inte är bröd, era inkomster för det som inte kan mätta?”⁴

Jesaja frågar varför vi håller fast vid det världsliga och fåfänga. Varför vi betalar så dyrt för sådant som inte mättar; för sådant som inte är riktigt bröd. Han är uppriktigt förvånad över att människan försöker köpa sig det som inte går att köpa, men som erbjuds gratis. Han säger: Böj ert öra hit, sök Gud! Hör, så får er själ leva.

När vi idag står på randen; på kanten till det andra, ja vid den vanliga tidens slut – med kung Davids psalmfras fortfarande klingande i vårt inre: ”håll mig vid liv enligt ditt ord”⁵ – och först läser Jesaja, följt av ett brev till församlingen från aposteln, den helige Paulus, och så får lyssna till vår Herres egna ord – ja då stannar allt upp.

---

¹ Jes 55:3a

² Jes 55:3a

³ Jes 55:1

⁴ Jes 55:2

⁵ Ps 119

Tjugoförsta söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Texterna idag, denna sista söndag i den vanliga tiden, är oerhört tydliga. De sammanfattar, inte bara kyrkoåret, men den Krista läran om löftet och hoppet om liv, ja det eviga livet; segerns krans för de rättfärdiga; platsen vid Lammets bröllopsmåltid. Det går inte att ta miste på vartåt profeterna i Gamla testamentet pekade, nämligen på Ordet som blev kött; Gud som blev människa i Jesus Kristus, för att återupprätta relationen mellan Gud och människa, för att människan skall kunna bli som Gud; gudomliggjord. Hör Ordet, så får er själ leva.

Och ändå ställs vi inför sådant som uppfattas som plågsamt, ja stötande. I Jesaja, exempelvis, ”Sök HERREN medan han låter sig finnas”⁶ eller i dagens Evangelium, där bröllopgästen binds till händer och fötter för att denne inte är rätt klädd; fjättras och slängs ut i mörkret. Vi ställs så inför Jesu ord om att många är kallade men bara ett fåtal är utvalda. Vad är detta? Skall Gud vända sig bort från oss? Är detta den kärleksfulle Gud vi nyss hörde om? Är det rättfärdighetens Furste, Kristus, Han vi väntar på som skall komma i härlighet och åt var och en ge ärans segerkrans? Vart tog hoppet, nåden och segern vägen?

Vad är budskapet till oss?

Temat idag är ’andlig försumlighet’ och vi fick, i liknelsen om bröllopgästen, svaret på vad budskapet är, nämligen att du för längesedan hörde profeterna och därför inte kan säga att du ingenting visste. Du visste!

Det som uppfattas som plågsamt är inget annat än konsekvensen av att inte sträcka sig; inte sträva mot fullkomningens sanna ljus är. Det som uppfattas som stötande är då Fridsfursten säger rakt ut det som kommer att ske om vi försummar – alltså bortser från – att redan här och nu lyssna till Sanningen.

Vi minns, från Andra söndagen i Treenighetstid, liknelsen om den rike mannen och Lazarus. Bägge hade lämnat jordelivet men hamnat på var sin sida om Väntans ravin. Lazarus som var rättfärdig satt hos Abraham. Den rike mannen, på andra sidan ravinen, hade det betydligt svårare och insåg att han borde ha lyssnat till profeterna.

Den rike mannen sade då till Abraham: Då ber jag dig, fader, att du skickar Lazarus till min fars hus för att varna mina fem bröder, så att inte de också kommer till detta pinorum. Men Abraham sade: De har Mose och profeterna. Dem skall de lyssna till. Men, fader Abraham, svarade han, om någon kommer till dem från de döda, omvänder de sig. Abraham sade till den rike mannen: Om de inte lyssnar till Mose och profeterna, kommer de inte heller att bli övertygade ens om någon uppstår från de döda.⁷

Den rike mannen befinner sig på den plats dit bröllopgästen i dagens evangelietext sänds bunden till händer och fötter. De bägge har det gemensamt att de under sin tid på jorden bortsett från att lyssna till profeterna. De bägge hade försummat att leva rättfärdigt. De böjde inte sitt öra till Gud, men böjde sig för världen.

---

⁶ Jes 55:6a

⁷ Luk 16:27-31

Tjugoförsta söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Att bröllopsgästen skickades ut i mörkret på grund av sina kläder, är en liknelse för att inte vara rätt förberedd inför festen. Vi minns undervisningen från Artonde söndagen i Treenighetstid och vad som sades om det rättfärdiga livet; om ödmjukhet som rätt förberedelse inför Lammets bröllopsmåltid. Ur Uppenbarelseboken läste vi:

”Herren vår Gud, den Allsmåktige, har blivit konung.
Låt oss vara glada och jubla och ge honom äran.
Ty Lammets bröllop har kommit, och hans brud har gjort sig redo.
Åt henne har givits att klä sig i skinande, rent linnetyg.
Linnetyget är de heligas rättfärdighet.”⁸

Låt oss så, för ett ögonblick, förflytta oss till vår egen tid och det sammanhang vi själva befinner oss i. Låt oss ställa dessa frågor till oss själva * och låt oss föra över Jesajas förvånade fråga: Varför ägnar vi så mycket kraft, tid och pengar åt saker som inte släcker törst och inte mättar vår hunger?

Vi som inte bara har hört profeterna utan dessutom har bjudits in till bröllopfesten i himmelen av Kristus själv – Han som profeterna talade om; varför ägnar vi oss inte med inlevelse åt att förbereda oss? Varför försummar vi livet? Varför sträcker vi oss inte mot fullkomligheten?

Jag tror att Jesaja, utöver sin förvåning, också – precis som vi gör – kunde känna sorg i sitt hjärta över människans försumlighet. Men han visste också att Gud inte tvingar någon.

Vi kan känna sorg över att inte alla döpta lever i och med Kristi Kyrka; att de inte lever med sakramenten som omistliga delar i livet – deltar i nattvarden, går till bikt för att, redan här, får avlösning och förlåtelse. Vi kan känna sorg över att döpta inte krismeras, att döpta föräldrar låter döpa sina barn utan att låta lotsa in dem i himmelriket. Vi kan känna sorg över att döpta väljer att inte ingå äktenskap.

Mysterierna – dessa heliga handlingar, dessa sakrament – finns för vår salighet. Och de kostar inget.

Nej, Gud tvingar ingen. Många är kallade men få tackar ja till att tillhöra de utvaldas skara; den skara som inte har någon gräns för hur stor den kan vara. Gud vet inga gränser; Gud vill var och en. Men han tvingar ingen och just därför kan människan välja att böja sitt öra till försumligheten; den försumlighet som, här på jorden, verkar vara ett mindre plågsamt och stötande alternativ än att sträcka sig mot fulländning och vinna segerns kran.

Ja, Guds hus – vår Moder – borde, redan här på jorden, vara fyllt till bristningsgränsen; fyllt av människor som i glädje och tacksamhet över Kristi seger, sträcker sig mot Gud Fadern.

Systrar och bröder i Kristus, vi vet vad profeterna pratade om. Och vi vet att det inte bara är vackra ord, för vi har fått smaka, redan här.

”Böj ert öra hit och kom till mig! Hör, så får er själ leva!”⁹

---

⁸ Upp 17:6a-8

⁹ Jes 55:3a